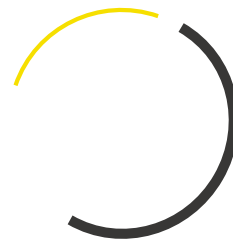


## INTERVIEW

**Billedkunstner Nulle Øigaard og gæsteudstiller Georg Metz taler med Annette Lindroos fra Skovhuset om udstillingen Scene Billeder, der vises fra 13. april til 19. juni 2019**



**Annette:** Nulle, allerførst tillykke med dine 85 år til efteråret. Du, om nogen, har været fast udstiller i Skovhuset og denne udstilling kan jeg tælle mig frem til er din 9. siden 1980'erne. Da vi havde vores første møde sagde jeg, med tanke på dine mange udstillinger i huset, at jeg ikke var meget for at køre på autopilot. Vores besøgende skulle have oplevelsen af, at se en anden side af dig. Kan du fortælle hvad der er anderledes med denne udstilling i forhold til en udstilling kun med nye billedtæpper?

**Nulle:** Denne udstilling er retrospektiv. Jeg tror, at når man er så gammel som jeg nu er blevet, så dykker man tilbage til store oplevelser i ungdommen, og sidste år fandt jeg mine gamle tegninger fra Mallorca fra 1957 i kælderen. Det var det år jeg kom derned og blev hængende i 3 år til 1960 og lod mig absorbere af øens musik og liv og dans og glæde. Jeg var i begyndelsen af tyverne, tegnede og malede alt hvad jeg så og tilegnede mig hurtigt lidt overfladisk kendskab til guitar ved at se på, hvordan de andre musikere flyttede fingrene. Jeg kom med i landsbyens "band", der bestod af 4 unge mænd som dagligt spillede sammen til alle lejligheder. Siden blev vi desuden engageret til en fornem restaurant i Palma, og såmænd også en overgang i London, men jeg ville hellere være på Mallorca. De år i slutningen af 1950'erne

har præget mit liv og min historie og de mennesker er stadig mine bedste venner, selv om en del af dem ikke lever længere. Jeg er siden kommet tilbage i mange omgange med hele min familie.

**Annette:** På udstillingen introducerer du nogle helt nye "scener" i dine værker. Hvor man motivisk forbinde dig med balinesiske piger, palmer, eksotisk dyreliv og engle, har musikere og dansere sneget sig ind både i dine nye tegninger og billedtæpper. Kan du fortælle lidt om det?

**Nulle:** Mødet med de gamle tegninger i kælderen inspirerede mig, så jeg fra erindringen begyndte at tegne nye tegninger inspireret af synet af de gamle og så fulgte billedtæpperne med i rask fart hele sidste år –både af folkedanserne i kostumer, som alle havde og bar ved utallige lejligheder i landsbyen og de uendelige fiestas man afholder i Spanien. Da jeg boede dernede havde jeg også lejlighed til at se flaminco, når vi tog ned fra bjergene og gik på sigøjnerkro i den gamle by i Palma. Det var meget forskelligt fra den mere yndefulde og glidende folkedans og musik. Jeg var og er stadig betaget at bevægelsen i begge danse. For mig som kom fra livet i Danmark i halvtredserne var livet i Valldemossa (red. bjergby i det nordlige Mallorca) som at hoppe mere end

hundrede år tilbage i tiden. Siden udviklede næste generation sig tre gange så hurtigt som vi gjorde, og fra at ha' mødre som skulle ha' chaperone med når de skulle i biografen med deres forlovede, fik næste generation børn uden ægteskab og forsørgede sig selv hvis det var det de ville. På udstillingen viser jeg også nogle få billedtæpper fra Bali, dog ikke helt så retrospektiv som fra 1958, men fra begyndelsen af dette århundrede. Sammen med 3 skulpturer, mine ældre akvareller og tegninger er de heller aldrig blevet vist på en udstilling.

**Annette:** Tænker du anderledes om det at udstille i dag end da du var yngre? Og er der ting du gerne vil nå at kommunikere til dit publikum som du ikke har haft mulighed for eller været bevidst om tidligere?

**Nulle:** Jeg tænker ikke over hvad og hvordan jeg har lyst til at udstille, men jeg mærker stadig den store glæde ved at være i gang med et billedtæppe.

**Annette:** Hvordan kan du mærke du er blevet ældre?

**Nulle:** Det går langsommere og jeg er blevet mere doven – og jeg nyder det. Jeg er i den lykkelige situation, at jeg kan gå til og fra arbejdet og gå ind og ud af minderne. Landskaber, hav og bjerge jeg har elsket hænger inde i mit hoved, som de kort man kunne trække ned fra loftet i geografitimen i min skoletid for længe siden. Jeg færdes uden besvær i erindringen af dem, selv om mere relevante og daglig-

dags ting volder mig praktisk besvær  
**Annette:** Da jeg mødte dig første gang sagde du, at du gerne ville invitere Georg Metz med som gæstestiller. Det var min 12. dag på jobbet og jeg kan huske at jeg tænkte, ”Metz, min journalist helt fra 1980'erne, i en kunstinstitution? Ja, hvorfor ikke?” Hvad fik dig til at bringe Georg i spil?

**Nulle:** Georg og jeg er gamle venner, og i årenes løb har alle vi om kender ham set hans små teatre dukke op, først som et sælsomt lille værk, men senere mere omfattende, hvor de begyndte at fylde op på hylder og reoler i hans hjem. Sidste år var vi nogle som mente, at de skulle da ses af nogen flere mennesker. Da jeg i 5 år havde haft denne gode aftale om at udstille i mit elskede Skovhus, foreslog jeg ham at hvis han havde lyst ville jeg forelægge Skovhuset at Georg blev min gæst på udstillingen. Jeg tror vi kan supplere hinanden på en munter måde.

**Annette:** En ting har I tilfælles og det er det performative, både omkring jeres fag og denne udstilling, et aspekt der også afspejles meget fint i titlen ”Scene Billeder”. Mens du, Nulle, har ageret på den kunstneriske scene som musiker og billedkunstner er du, Georg, kendt fra den journalistiske ´scene´, TV-skærmen op gennem 1980'erne og 1990'erne og i de senere år fra forfatter- og foredragsscenen. Forskellen er dog, at mens Nulle kan fejre ca. 60 år som udøvende kunstner, er det første gang du, Georg, udstiller i en etableret kunstinstitution. Du springer så at sige ud i s(c)en alder. Hvordan er det?

**Georg:** Det er jo et anderledes medie, men jeg har i snart 40 år løbende leveret artikler og ikke mindst bøger, så jeg kender til at 'udkomme'. Jeg er dog meget spændt, fordi en udstilling jo er mere hudnær end en bog som folk læser i enrum, hvis de da læser den. Man er mere på udstilling her, hvad man jo også er. Nu har jeg også besluttet at udstille et udvalg af de utallige tegninger jeg har lavet i årenes løb, mestendels på rejser. Mig har det altid moret.

**Annette:** Hvad fik dig til at begynde at konstruere miniaturetableauer af ikoniske scener fra kendte operaer?

**Georg:** Jeg har altid tegnet og da jeg er operagænger og en overgang var operaanmelder på Information – i mangel af bedre – fik jeg for flere år siden den idé at omsætte mit klejnformat tredimensionalt og begyndte at eksperimentere med at fortælle en opera i én scene, hvad mine små teatre gør.

**Annette:** På dine forskellige små teatre omgivet af klassiske scenografier, behandler du livets store spørgsmål om liv og død, had og kærlighed, magt og ære, mens samfundsaktuelle og humoristiske situationer udspiller sig blandt de ansatte bag kulisserne. Med din stemme i samtiden, hvordan kan det være, at du ikke henlægger dine scener til vores egen tid fx Troja til Ground Zero i New York, Madam Butterfly til et immigrationskontor og Jægerbruden til et klimatopmøde?

**Georg:** Når jeg vil kondensere handlingen i én scene, måtte jeg i princippet overholde ophavets anvisninger. Ellers ville man ikke vide, hvad sagen drejede sig om. Jeg kan ikke lade Don Carlos foregå i Armani-jakkesæt i Madrids lufthavn, så ville man ikke ane, at handlingen foregår i Spanien under kong Philip. Intrigen falder til jorden med et brag, de kunne jo i stedet for det famøse brev, der afslører det højforræderiske forhold mellem dronningen og Don Carlos, bare sende en krypteret e-mail. Sådan er det hele vejen gennem. Man vil ikke ane, at det er Gustav 3. der ligger og flyder på gulvet, hvis han var i jeans og T-shirt. Derfor er mine teatre tro mod forlæggene, så man kan se hvad de udspringer af. En overaktualisering kan være fin nok, men den risikerer at afspore originalen. Det gælder især de konkrete handlinger. En Don Giovanni ville klare sig skidt blandt moderne kvinder, som givetvis ville bede ham om at skrubbe hjem og blive voksen. På Mozarts tid har han som adelsmand hals og håndsret over sine undergivne og kan voldtage de uvillige, hvis det kommer dertil. Giovanni er defineret af sit ophav i tid og sted. I mindre grad gælder betænelighederne allegorier som hos Wagner. Her er der mere frit slag. Og dog er en eller anden form for fortid med sværd og æresbegreber og svanen i Lohengrin uomgængelig. Pudsigt nok. Den fuldstændigt vanvittige idé, at helten ankommer på en sin svane, er samtidig forudsætningen for at begribe handlingen og Lohengrin og Elsas skæbne. Derfor er de også nødt til at have en reservesvane ude bagved.

**Annette:** I Shakespeares Richard 3. skriger Richard 3. i dødsangst, da slaget er tabt, og fjenden rykker sammen om ham: ”My Kingdom for a Horse!”. Ude i din kulisse står der en hest, som vel ikke skal bruges. Her giver du fortællingen en humoristisk drejning. Kan den fejllæsning af teatrets ansatte være din operaanmelderkommentar til de mange nye operaopsætninger, hvor samtiden har sat sit klare aftryk på det visuelle, og at du ikke synes de er vellykkede?

**Georg:** Neiii, ikke her, og jeg vil understrege, at mine små teatre ikke er et entydigt opgør med fantasifulde operaopsætninger, blot en påmindelse om, at man kan komme for langt ud og mishandle den moralske og kunstneriske ophavsret. Her er det mere en stille fnisen over en (tænkt) nidkær rekvisitør, der for en sikkerheds skyld har indforskrevet en hest. Det har han jo læst sig til hos Shakespeare. Dybest set er hesten overflødig selv om den er så central i stykkets slutning, men en hest er ikke er så meget værd på et teater. For det andet kommer hesten netop ikke Richard til undsætning. Pointen er at den ikke kommer og lader sig bytte for Richards kongerige. I Laurence Oliviers berømte film ser man i øvrigt hesten rende sin vej, men den går jo ikke på et teater.

**Annette:** Selvom du er tro mod det klassiske forlæg kan jeg ikke lade være med at notere mig #MeToo overgrebet bag kulissen i Wilhelm Tell, hvor du på din helt egen måde sætter

fokus på højaktuelle emner om køn og performancekulturen mellem mennesker i samtiden. En kultur der må siges at være eksplicit kropslig på teaterscenen.

**Georg:** Ja, ting og sager går i svang på teatrene. Lige som i virkeligheden.

**Annette:** ...og tilbage i virkeligheden håber jeg at I får en god forårsudstilling i Skovhuset. Jeg vil sige jer begge mange tak for samarbejdet og for snakken.